

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6570/2561

พนักงานอัยการจังหวัดจันทบุรีโจทก์ นายหรือสืบทำรวจตรีจำนงค์ บุญแก้ว กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 185, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545 มาตรา 3, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545 มาตรา 4, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545 มาตรา 17, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 5, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 7, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 11, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 69, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 73, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74 ทวิ, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74 จัตวา, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 8, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 14, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 31, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 35, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 4, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 19, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 26, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 33, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 35, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 38, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 47, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 54, พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 57, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.วิ.อ. มาตรา 227, พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา 55, พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

ปลอกกระสุนปืนเล็กกลขนาด .223 ที่จำเลยที่ 1 มีไว้ในครอบครองเป็นปลอกกระสุนปืนที่ใช้ยิงไปแล้ว ทั้งโจทก์มิได้บรรยายฟ้องและนำสืบให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 จะใช้ปลอกกระสุนปืนของกลางไปอัดหรือใช้ประกอบให้อยู่ในสภาพเป็นเครื่องกระสุนปืนสามารถใช้ยิงทำอันตรายแก่ชีวิตและวัตถุได้ ดังนั้น ปลอกกระสุนปืนของกลางดังกล่าว จึงไม่เป็นเครื่องกระสุนปืน การที่จำเลยที่ 1 มีไว้จึงไม่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่ง แม้จำเลยที่ 1 จะมีได้ฎีกาในปัญหาข้อนี้ ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษายกฟ้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติเลื่อยโซยนต์ พ.ศ.2545 มาตรา 3, 4, 17 พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 4, 5, 6, 7, 11, 69, 73, 74, 74 ทวิ, 74 จัตวา พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 4, 6, 8, 9, 14, 31, 35 พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2535 มาตรา 4, 19, 26, 33, 35, 38, 47, 54, 57 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 6, 7, 55, 72, 78 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91 รับเลื่อยโซยนต์ ยี่ห้อ Motoyama 1 เครื่อง เลื่อยโซยนต์ ยี่ห้อ Makita 1 เครื่อง แม่แรง 1 ตัว รอกพร้อมโซ่ 1 ชุด ขวาน 1 ค้อน ตะไบแบน 1 อัน เข็มขัดสนาม 1 เส้น กระเป๋าสะพายเอว 5 ใบ กระเป๋าสะพายข้าง 1 ใบ เชือก 1 มัด ปลอกมีดพก 1 ปลอก คัตเตอร์ 1 อัน ตลับเมตร 5 เมตร 1 ตลับ บล็อกหัวเทียน เบอร์ 17 จำนวน 1 อัน ประแจเบอร์ 12 จำนวน 1 อัน ประแจเบอร์ 14 จำนวน 1 อัน และประแจเบอร์ 17 จำนวน 1 อัน ไม้แดง 15 ท่อน ไม้หนักริ 4 ท่อน และไม้มะค่าหรือไม้มะค่าโมง 1 ท่อน ซากไก่ป่า 1 ซาก ซากนกเงือกสีน้ำตาลคอ

ชาวหรือนกแก๊กหรือนกแก๊ก 5 ซาก ซากกระรอกสามสี 1 ซาก ซากกระรอกหน้ากระแตหรือกระแต 1 ซาก อาวุธปืนพก 1 กระบอก อาวุธปืนยาว 5 กระบอก และเครื่องกระสุนปืน กระสุนปืน ออโตเมติกขนาด .45 (11 มิลลิเมตร) 24 นัด กระสุนปืนลูกกรด ขนาด .22 LONG RIFLE 162 นัด ลูกกระสุนปืน (ทองแดงหุ้มตะกั่ว) เสียสภาพ ขนาดประมาณ .45 (11 มิลลิเมตร) 5 ปลอก ปลอก กระสุนปืนออโตเมติก ขนาดประมาณ .45 (11 มิลลิเมตร) 232 ปลอก ปลอกกระสุนปืนลูกกรด ขนาด .22 ลูกกระสุนปราย (ประกอบ LONG RIFLE 17 ปลอก และปลอกกระสุนปืน ลูกซองขนาด 12 จำนวน 1 ปลอก ปลอกกระสุนปืนเล็กกลขนาด .223 (5.56 มิลลิเมตร) 1 ปลอก ซองปืนสั้น 3 ซอง และซองอาวุธปืนยาวไทยประดิษฐ์ (ปืนแก๊ป) 2 ซอง จำเลยเงินสินบนนำจับตามกฎหมาย จำเลย ทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ.2545 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง, 17 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 69 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.2535 มาตรา 19 วรรคหนึ่ง, 47 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 วรรคหนึ่ง, 55, 78 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทง ความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีเลื่อยโซ่ยนต์ไว้ในครอบครองโดย ไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 2 ปี ฐานร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้หวงห้ามอันยังมิได้แปรรูป จำคุกคนละ 6 เดือน ฐานร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งซากสัตว์ป่าคุ้มครอง จำคุกคนละ 4 เดือน ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 2 ปี ฐานร่วมกันมีเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ไว้ในครอบครองจำคุก คนละ 2 ปี รวมจำคุกคนละ 6 ปี 10 เดือน รับเลื่อยโซ่ยนต์ ยี่ห้อ Motoyama 1 เครื่อง เลื่อยโซ่ยนต์ ยี่ห้อ Makita 1 เครื่อง ไม้แดง 15 ท่อน ไม้หนักร 4 ท่อน และไม้มะค่าหรือไม้มะค่าโมง 1 ท่อน ซากไก่ป่า 1 ซาก ซากนกเงือกสีน้ำตาลคอขาวหรือนกแก๊กหรือนกแก๊ก 5 ซาก ซากกระรอกสามสี 1 ซาก ซากกระรอกหน้ากระแตหรือกระแต 1 ซาก อาวุธปืนพก 1 กระบอก อาวุธปืนยาว 5 กระบอก และเครื่องกระสุนปืน กระสุนปืนออโตเมติกขนาด .45 (11 มิลลิเมตร) 24 นัด กระสุนปืนลูกกรด ขนาด .22 LONG RIFLE 162 นัด ลูกกระสุนปืน (ทองแดงหุ้มตะกั่ว) เสียสภาพ ขนาดประมาณ.45 (11 มิลลิเมตร) 5 ลูก ปลอกกระสุนปืนออโตเมติก ขนาดประมาณ .45 (11 มิลลิเมตร) 232 ปลอก ปลอกกระสุนปืนลูกกรดขนาด .22 LONG RIFLE 17 ปลอก และปลอกกระสุนปืนลูกซองขนาด 12 จำนวน 1 ปลอก ปลอกกระสุนปืนเล็กกลขนาด .223 (5.56 มิลลิเมตร) 1 ปลอก ซองปืนสั้น 3 ซอง และซองอาวุธปืนยาวไทยประดิษฐ์ (ปืนแก๊ป) 2 ซอง ซองกลาง ซ้อหาอื่นให้ยก กับให้คืนแม่แรง 1 ตัว รอกพร้อมโซ่ 1 ชุด ขวาน 1 ด้าม ตะไบแบน 1 อัน เข็มขัดสนาม 1 เส้น กระเป๋าสะพายเอว 5 ใบ กระเป๋าสะพายข้าง 1 ใบ เชือก 1 ม้วน ปลอกมีดพก 1 ปลอก คัตเตอร์ 1 อัน ตลับเมตร 5 เมตร 1 ตลับ บล็อกหัวเทียน เบอร์ 17 จำนวน 1 อัน ประแจเบอร์ 12 จำนวน 1 ด้าม ประแจเบอร์ 14 จำนวน 1 ด้าม และประแจเบอร์ 17 จำนวน 1 ด้าม แก่เจ้าของส่วนที่โจทก์ขอให้จำเลยเงินสินบน นำจับ เมื่อศาลพิพากษาจำคุกโดยไม่มีการลงโทษปรับ จึงไม่อาจจำเลยเงินสินบนนำจับได้ ยกคำขอใน ส่วนนี้ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 แผนกคดีสิ่งแวดล้อมพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ทุกข้อหา นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีสิ่งแวดล้อมวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันรับฟังได้ว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตั้งฟ้อง นายรัตนะและนายยรรยง เจ้าพนักงานป่าไม้ประจำเขต

รักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาสอยดาว พร้อมด้วยเจ้าพนักงานป่าไม้คนอื่น เจ้าหน้าที่ทหาร และผู้ใหญ่บ้าน ร่วมกันออกลาดตระเวนในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาสอยดาว จนมาถึงบริเวณหมู่บ้านคลองกลาง (หมู่ที่ 18) ตำบลทับช้าง อำเภอเขาสอยดาว จังหวัดจันทบุรี ได้ตรวจพบร่องรอยการชักลากไม้ออกจาก ป่า จึงติดตามรอยมาจนผ่านทุ่งโล่งและสวนลำไย จนกระทั่งถึงบ้านที่เกิดเหตุ เจ้าพนักงานได้เดิน ตรวจตราบริเวณรอบบ้านที่เกิดเหตุพบท่อนไม้แปรรูป ปีกไม้ และชิ้นเลื่อยกระจัดกระจายทั่วไปตาม และเมื่อตรวจค้นบริเวณทุ่งหญ้าข้างบ้านพบท่อนไม้แปรรูปและที่ยังไม่แปรรูป ระหว่างนั้น เจ้าหน้าที่ทหารได้ควบคุมตัวจำเลยที่ 1 ที่อยู่ในบ้านที่เกิดเหตุขณะนั้น เมื่อตรวจพบท่อนไม้แล้ว เจ้าหน้าที่ทหารได้ตรวจภายในบ้านที่เกิดเหตุพบเลื่อยโซยนต์ ซากสัตว์ป่า อาวุธปืนและเครื่อง กระสุนปืน แม่แรงพร้อมโซ่และอุปกรณ์อื่น ๆ อีกหลายรายการ เจ้าพนักงานจับกุมจำเลยที่ 1 พร้อม ยึดของกลางทั้งหมดไว้ และได้จัดทำบันทึกการจับกุม แผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ บัญชีไม้ และบัญชีของกลางคดีอาญา สำหรับความผิดฐานร่วมกันทำไม้หวงห้ามในเขตป่าสงวนแห่งชาติ และในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าโดยไม่ได้รับอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่อุทธรณ์ คดี ความผิดฐานดังกล่าวเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนความผิดฐานอื่นตามฟ้อง สำหรับจำเลยที่ 1 ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ลงโทษ จำเลยที่ 1 ไม่ฎีกา คดีความผิดฐานอื่นตามฟ้องสำหรับจำเลยที่ 1 ดังกล่าวจึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค 2 คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกับ จำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานร่วมกันมีเลื่อยโซยนต์ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐาน ร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้หวงห้ามอันยังมิได้แปรรูป ฐานร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งซาก สัตว์ป่าคุ้มครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ใน ครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และร่วมกันมีเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนออกใบอนุญาตให้ ไม่ได้ไว้ในครอบครองตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ในขณะที่นายรัตนและนาย ยรรยง เจ้าพนักงานป่าไม้กับพวกเข้าตรวจค้นบ้านเกิดเหตุ นั้น พบเพียงจำเลยที่ 1 แต่ไม่พบจำเลย ที่ 2 กับภริยาอยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุด้วย แต่เหตุที่จำเลยที่ 2 ถูกกล่าวหาว่าร่วมกระทำผิดก็ เนื่องจากจำเลยที่ 1 นางสาวเพลินและนายไพบูลย์ให้การว่าของกลางที่ตรวจพบที่บ้านเกิดเหตุเป็น ของจำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 2 เป็นผู้ตัดไม้ของกลาง เมื่อพิจารณานบันทึกการจับกุมแล้วจะเห็นว่า เป็นบันทึกการจับกุมจำเลยที่ 1 ได้พร้อมของกลางที่บ้านเกิดเหตุซึ่งทำขึ้นในวันเกิดเหตุ และจำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา ส่วนของกลางที่ตรวจยึดได้นั้นจำเลยที่ 1 ให้การว่าไม่รู้ และไม่ทราบ ทั้งในชั้นสอบสวนซึ่งเป็นวันเดียวกับวันที่จับกุมนั้น จำเลยที่ 1 ก็ให้การปฏิเสธและไม่ ประสงค์ให้การใด ๆ ตามบันทึกคำให้การ ส่วนนางสาวเพลินภริยาจำเลยที่ 1 พยานโจทก์เบิกความ ว่าเมื่อทราบเหตุที่เจ้าพนักงานป่าไม้กับพวกมาตรวจค้นบ้านเกิดเหตุ พยานก็รีบกลับมาและพบ จำเลยที่ 1 ถูกควบคุมตัว เมื่อจำเลยที่ 1 ถูกนำตัวไปสอบสวน พยานก็ได้ติดตามไปด้วย แต่ก็ไม่ ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 และนางสาวเพลินภริยาได้ชี้แจงหรือให้ถ้อยคำต่อเจ้าพนักงานป่าไม้ผู้จับกุม หรือพนักงานสอบสวนในทันทีว่าของกลางที่ตรวจยึดได้นั้นไม่ใช่ของจำเลยที่ 1 แต่เป็นของจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้กระทำผิด และจำเลยที่ 2 กับภริยามาขอพักอาศัยอยู่ที่บ้านเกิดเหตุในขณะเกิดเหตุ เมื่อ พิจารณานบันทึกคำให้การของนางสาวเพลินและนายไพบูลย์ กับบันทึกคำให้การเพิ่มเติมของจำเลย ที่ 1 แล้วปรากฏว่า นางสาวเพลินให้การว่า จำเลยที่ 2 แอบนำเลื่อยโซยนต์เข้ามาลักลอบตัดไม้ แปรรูปไม้ และนำซากสัตว์มาไว้ในบ้านเกิดเหตุ สำหรับจำเลยที่ 1 ให้ถ้อยคำเพิ่มเติมว่า ก่อนถูกจับ จำเลยที่ 1 อยู่ที่บ้านเกิดเหตุกับจำเลยที่ 2 ซึ่งดูไม้ของกลางอยู่ แต่ขณะที่เจ้าพนักงานป่าไม้มา

ตรวจค้นบ้านเกิดเหตุ จำเลยที่ 2 หลบหนีไป ของกลางไม่ใช่ของจำเลยที่ 1 แต่เป็นของจำเลยที่ 2 ที่มาขออาศัยอยู่ที่บ้านเกิดเหตุ ส่วนนายไพบูลย์พยานโจทก์ให้การว่า จำเลยที่ 2 นำเลื่อยโซยนต์มาตัดไม้หนักรและไม้มะค่าที่หลังสวนของพยานโดยไม่ได้รับอนุญาตแล้วนำไปไว้ที่สวนของจำเลยที่ 1 ซึ่งพยานได้ติดตามไปดู พยานยืนยันว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนเกี่ยวข้องกับของกลางคดีนี้ จะเห็นว่านางสาวเพลินกับนายไพบูลย์พยานโจทก์ และจำเลยที่ 1 ไปให้ถ้อยคำและถ้อยคำเพิ่มเติมต่อพนักงานสอบสวนพร้อม ๆ กัน ในวันเดียวกันในทำนองว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้กระทำผิดและของกลางเป็นของจำเลยที่ 2 โดยจำเลยที่ 1 ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยและเป็นการให้ถ้อยคำหลังเกิดเหตุนานประมาณ 2 เดือน ซึ่งเป็นข้อให้ระวางและพิรุธสงสัยได้ว่าจำเลยที่ 1 และนางสาวเพลินภริยามีเวลานานเพียงพอที่จะบ้ายเบี่ยงโดยปรับแต่งข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ให้สอดคล้องกันเพื่อให้จำเลยที่ 2 ตกเป็นผู้กระทำผิดโดยที่จำเลยที่ 1 ไม่ผิด ดังปรากฏตามที่นายไพบูลย์พยานโจทก์เบิกความตอนหนึ่งว่า พยานมีความสนิทสนมกับจำเลยที่ 1 จึงไปให้การต่อพนักงานสอบสวนตามที่จำเลยที่ 1 ร้องขอและเบิกความตอบทนายจำเลยที่ 2 ถ้ามั่นใจว่าหลังเกิดเหตุจำเลยที่ 1 เคยมาร้องขอให้พยานไปเป็นพยานกับเจ้าพนักงานตำรวจ โดยจำเลยที่ 1 และภริยาไปหาพยานที่สวน พูดคุยกับพยานว่าจะให้พยานให้การอย่างไร คำให้การและคำเบิกความของนางสาวเพลินภริยาจำเลยที่ 1 และนายไพบูลย์พยานโจทก์จึงมีข้อพิรุธสงสัย โดยมีลักษณะเป็นการช่วยเหลือจำเลยที่ 1 ให้พ้นผิดมากกว่าที่จะให้ถ้อยคำตามความเป็นจริง ส่วนครั้งแรกที่จำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวนโดยไม่ขอให้การ แล้วภายหลังมาขอให้การเพิ่มเติมพร้อมนางสาวเพลินภริยาโดยมีข้อเท็จจริงทำนองเดียวกัน ซึ่งมีข้อพิรุธสงสัยดังที่ได้วินิจฉัยมาข้างต้น แล้วนำสืบในทำนองว่าจำเลยที่ 1 ไม่ได้กระทำผิด ของกลางเป็นของจำเลยที่ 2 ที่เป็นผู้กระทำผิดนั้น นอกจากจะเป็นพยานบอกเล่าซึ่งแม้จะพิจารณาตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมโดยมีร้อยตำรวจโทมนต์เทพ พนักงานสอบสวนพยานโจทก์มาเบิกความประกอบด้วยแล้วก็ไม่น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ ทั้งยังเป็นคำขัดทอดของผู้ที่กระทำผิดด้วยกันเพื่อให้ตนเองพ้นจากความผิด จึงมีน้ำหนักน้อยที่จะรับฟัง ดังวินิจฉัยมาพยานหลักฐานของโจทก์ยังมีข้อพิรุธและมีเหตุสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 2 กับภริยาพักอาศัยอยู่ที่บ้านเกิดเหตุในขณะเกิดเหตุและเป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ จึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยที่ 2 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง และไม่จำต้องวินิจฉัยพยานหลักฐานของจำเลยที่ 2 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ปลอกกระสุนปืนเล็กกลขนาด .223 ที่จำเลยที่ 1 มีไว้ในครอบครองนั้น เป็นปลอกกระสุนปืนที่ใช้อยู่ไปแล้ว ทั้งโจทก์มิได้บรรยายฟ้องและนำสืบให้เห็นว่า จำเลยที่ 1 จะใช้ปลอกกระสุนปืนของกลางไปอัดหรือใช้ประกอบให้อยู่ในสภาพเป็นเครื่องกระสุนปืนสามารถใช้อย่างอันตรายแก่ชีวิตและวัตถุได้ ดังนั้น ปลอกกระสุนปืนของกลางจึงไม่เป็นเครื่องกระสุนปืน การที่จำเลยที่ 1 มีไว้จึงไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 55, 78 แม้จำเลยที่ 1 จะมีได้ฎีกาในปัญหาข้อนี้ ศาลฎีกาก็มีอำนาจพิพากษายกฟ้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐานมีเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ไว้ในครอบครอง ไม่รับปลอกกระสุนปืนขนาด .223 ของกลาง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

ณัฐชัย ไวยภาษจีรกุล · นิพนธ์ ใจสำราญ · ธงชัย เสนามนตรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6570/2561>